

KAFTANIK (3) *sb m*

Pierwsze a jasne; -an- (1) BielSjem, -ån- (1) Mącz (Cn oba a jasne).

sg N kaftanik (1). ◇ A kaftanik (1). ◇ pl N kaftaniki (1).

Sł stp brak, Cn s.v. kaftan, Linde XVII – XVIII w.

Dem. od „kaftan”; z neutralizacją funkcji deminutywnej:

1. *Określenie ogólne na różne rodzaje górnej części ubioru męskiego; colobium, exomis, exomium, pectorale, subucula, tegumen pectoris, texta, thorax laneus, tunica Cn (1) : dwa kabati adamaskowe czerwone, kabath przeschiwany czarny atlałowy, kafftanik kytayczany czarny, Tho wíchitko panom exequtorom nyzei napiłanym wmoz dal MetrKor 59/76v.*

2. *Górna część uzbrojenia, uszyta z kilku warstw skóry lub płótna; paludamentum Mącz; lorica linea, thoracomachus Cn (2) : Z Tátor konie miewáią rowne Báehmáćiki/ Obćiąży go bez miáry zbroiá káftániki. BielSjem34.*

Szereg:»kaftanik albo pancerz« (1): Paludamentum, Iezdeczka łuknia / żołnierski á zwłafzczá Hetmáński vbiór/ też káwtanik álbo páncerz który pod zbroyę kłáďą. Mącz 274e.

MM